

„Naa ja, saa maa vi slutte for idag,“ sagde Præsten og rejste sig. Og idet han fortrolig lagde Haanden paa Pers Skulder, tilføjede han: „Det har nu rigtig glædet mig at tale med Dem, maaske bliver der Lejlighed til en anden Gang at fortsætte vor Debat. Jeg har paa Fornemmelsen, at vi i Grunden ikke er mere forskellige, end at vi nok kunde komme til Forstaaelse med hinanden.“

Netop som de kom ind i Dagligstuen, hvor Damerne opholdt sig, rullede der en Vogn ind i Gaarden.

„Det er Justitsraadens,“ meldte Inger, der stod ved Vinduet. „Gerda og Lise er med.“

Justitsraad Clausen, der var Godsforvalter paa et Grevskab der i Nærheden, hørte til Egnens ivrigste Blombergianere. Som saadan var han ogsaa en af Hofjægermesterindens nære Omgangsfæller, og da det nu viste sig, at Justitsraadfamilien havde til Hensigt at tilbringe Aftenen i Præstegaarden, lod hun og Søsteren sig overtale til ligeledes at blive der. Per, hvem man ogsaa spurgte, vovede ingen Indsigelse, skønt han for sit Vedkommende nu var utaalmodig for at komme bort.

Justitsraaden var en spinkel lille Mand med hvide Bakkenbarter og Guldbriller, hans Kone derimod et Kødbjerg, der endnu længe efter, at hun var kommen ned af Vognen, stønnede tungt af Anstrengelse. Døtrene var et Par unge Piger omtrent i Ingers Alder.

Ved Aftensbordet, der blev dækket ude i Haven, gik Snakken meget livligt. Talen faldt blandt andet paa Pastor Fjaltring. Justitsraaden havde netop hørt en ny, oprørende Historie om denne præstelige Tvivler og Spotter, der levede det uhyggeligste Liv sammen med en forfalden Kone. En af Egnens agtværdigste yngre Bønder af den blombergske Retning havde fornylig henvendt sig til ham i Anledning af en Embedsforretning, og Pastor Fjaltring skulde da i Samtalens Løb have anbefalet ham at hengive sig til Udsvævelser: „De maa synde noget mere,“ havde han sagt. „Med det Liv, De fører, kan De aldrig blive nogen overbevist Kristen.“

Medens der fra Damerne hørtes Udbrud af Forargelse og Af-